

ЧАСТИНА 1

# ПОХМІЛЯ



## Глава 1

# Порятунок потопельника

Двері у квартирі з гуркотом зачинилися, щоб за мить в'їдливо заскрипіти, хитнувшись уже в інший бік. Кай зіщулювався від крижаного протягу, який останніми днями заповнив квартиру.

З кухонного вікна, старого й пошарпаного, тягнуло холодом. Не кажучи вже про кімнатне, від якого взагалі відвалилася ручка. Відірвана з м'ясом через надто різкий ривок, вона залишила величезну дірку в рамі, у яку тепер радісно задував вітер. Кай абияк заткнув її зім'ятою газетою, але з тим самим успіхом можна було прикласти подорожник і заклеїти пластиком.

Ковдра тягнулася слідом за господарем, збираючи коридорний пил. Клацнула конфорка, спалахнувши блакитним вогнем. Незграбно повернувшись, емпат зачепив стос чашок, які з брязкотом розлетілися стільницею. Чайна ложка впала в умивальник та гуркотіла там так довго, ніби провалилася в кролячу нору.

Жодної чистої каструлі не знайшлося. Турка давно зникла під завалами посуду, а наскрізь проіржавілий чайник досі валявся в кутку, де Кай його і знайшов минулого тижня. В умивальнику до самого крана височіла гора старих тарілок, що вже поглинули злощасну ложку.

За вікном знову здійнявся осінній вітер, розхитуючи, здавалося, усю квартиру. Листопад старанно намагався заморозити місто ще до приходу зими.

Роздратовано відсунувши всі ящики по черзі, емпат нарешті знайшов банку розчинної кави. Розбирати умивальник у спробі здобути води він не став. До ванни дістатися буде простіше.

Кай звично відвів очі, дивлячись тільки на білий кахель, хоча дзеркало щільно завішували одразу два рушники. Світло він теж вмикати не став, за ці тижні наново вивчивши всі кути квартири.

Зашипіла вода з крана. Чекати, щоб вона прогрілася, довелося близько хвилини, і сумнівний окріп хлюпнув на дно

чашки, перетворюючи гранули на світло-коричневу рідину. Заварна кава глузливо залишилася стояти на холодильнику, єдиному вільному від посуду та сміття місці. Але сил помити бодай якесь відро й зварити її не було.

Дорогою назад до кімнати Кай на ходу закинув у рот одразу кілька пігулок, навіть не спробувавши їх перерахувати. Скільки за раз зміг глутнути, стільки й буде.

Буквально звалившись у крісло, він стомлено прикрив очі. Дно чашки гулко стало на підвіконня. Навіть така коротка активність вимотувала, а похід у душ він і взагалі сприймав наче підйом на Говерлу.

Усередині звично мовчала порожнеча.

Кай перевів погляд у куток у спробі згадати, який сьогодні день. У відповідь на нього докірливо вп'ялася купа конспектів і записів, які почергово приносили йому майже всі одногрупники. Найдокладніші належали Лейлі, вона ж примудрилася роздобути матеріали з лекцій для емпатів. Іріне конспектами не переймалася, вважаючи за краще захопити банку кави, а одного разу й зовсім притягла буханець хліба з джемом. Він давно запліснявив десь на кухонному підвіконні — з апетитом в емпата стало зовсім погано.

Кай був щиро радий дням, коли ніхто не приходив. Не доводилося терпіти жалісливі погляди, спроби допомогти чи, ще гірше, підбадьорити його.

*«Де ж ти?»*

Кай розчепірів долоню, вивчаючи її. Сила впливу уявлялася йому кров'ю, що неквапливо бігла венами. Вона причаїлася десь усередині, але нестерпно тиснула — він відчував кожен її рух, замкнений у глибинах хронічно втомленого тіла.

Обстеження показало, що його здібності в повному порядку. Жодного пошкодження мозку, тільки звичайна перетвота. Психіатр стверджував, що вся справа у психотравмі. Викладачка з індивідуальних занять прозорливо пропустила, що пацієнт просто не хоче свідомо впливати. У чому не зізнається навіть собі самому.

Можливо, вона й мала рацію.

Кай не дозволяв собі відчувати навіть натяку на втрату чи смуток від того, що вже кілька тижнів, як не впливав. Він звик приховувати всередині будь-які переживання, і цей інцидент

сприйняв як черговий мовчазний епізод. Причаїтися та вичікувати.

На що він чекав — емпат сам не знав.

Кай насилу дотягнувся до чашки й стиснув її змерзлими пальцями. Товсте скло вже ледь гріло, стрімко остигаючи. Отже, він вкотре випав з реальності, поки сліпо витріщався в простір, і за роздумами не помітив плину часу.

З блаженної тиші його висмикнув знайомий стукіт: три коротких, один довгий. Тонкі вхідні двері легко пропускали будь-які звуки, особливо цей: упевнений, але делікатний. Щоб дістатися коридору, Каю знадобилася хвилина, до того ж більшу частину часу він відпихав коробки, так само звалені в коридорі. Зі стелі скорботно звисали залишки дроту. Різкий і наполегливий звук дверного дзвінка занадто нервував, щоб у нього залишилися шанси вціліти після чергового тріскотіння. Кай відірвав дріт голими руками разом зі шматком старого тиньку.

Нарешті він відчинив двері й витріщився на Джиена. Той спокійно прихилився до одвірка в очікуванні негостинного мешканця. Сірі очі на мить захопили весь простір, змусивши спалахнути щось у підсвідомості, але варто було моргнути — усе пропало.

— Скільки пігулок ти випив сьогодні?

Кай байдуже знизав плечима, відвернувся і попрямував назад до кімнати. Він невиразно пам'ятав відчуття грозового спокою та графітно-сірого неба, яке раніше так захоплювало його. Хімія притупила гостроту вражень, а спогади стали схожими на неповороткі валуни.

Без впливу, що стократ посилював усі почуття, емпат не здатен був ні розрізнити, ні навіть визнати власні емоції. А таблетки остаточно розчавили ніжні паростки стосунків.

Принаймні так вважав Кай.

— Не пам'ятаю, — нарешті відповів він на питання, не одразу згадавши його.

Дискрет обернувся і підхопив одну з баночок, розкиданих по всій квартирі. Помаранчевий пластик жалібно хруснув, цілком схований у широкій долоні.

— Ти ж знаєш, що антидепресанти мають діяти інакше?

Кай лише зітхнув, він не мав бажання ні повертатися до болючої теми, ні взагалі розмовляти. Знову затишно забившись на своє улюблене місце, емпат лише хотів пірнути в

потік думок і неквапом дрейфувати ним, розкинувши руки в боки й сліпо витріщаючись у простір.

— Це звичайні пігулки. Корпорація не напхала туди антиемпатських речовин, — знайшов у собі сили на сарказм він.

— Отже, вони тобі не підходять.

Замість відповіді Кай перегнувся через крісло в пошуках свого рюкзака. Самими кінчиками пальців підчепивши блискавку, він дістав зім'ятий папірець і запустив ним у бік співрозмовника. Джиен обережно розгорнув рецепт, але не знайшов, до чого причепитися. Термін його дії минув місяць тому, але завдяки старанням Фреї старший спадкоємець був у будь-якому разі забезпечений ліками на рік уперед.

— Є пігулки для прикриття. Скільки ти вже сидиш на цьому лайні?

Набридливий дискрет і далі сипав питаннями. Кай насилу сфокусував увагу на ньому, відчуваючи, як повіки стають дедалі важчими. Уночі він майже не спав, і організм традиційно сприймав світлу частину доби як час для відпочинку.

— Не пам'ятаю. Мабуть, рік.

— Без терапії, звісно ж? — Джиен присів біля крісла, вмовившись поруч із ногою співрозмовника.

Емпат рефлекторно підтягнув її до себе, навіть не помітивши цього. Лише здивовано глянув на своє коліно й насупився у спробах зловити власні думки. Ті мерехтливими метеликами губились у сутінку, що панував у його розумі.

— Була терапія. Кинув улітку.

— Чому? — із завзяттям дятла допитувався дискрет.

Кай виразно зітхнув, натякаючи, що в кімнаті душно стає навіть з дірявим вікном. Співрозмовника це анітрохи не вразило, і він продовжив вимогливо дивитися з підлоги. Емпат на мить пошкодував, що в кріслі немає коліщаток і він не може покотитися кудись деінде.

— Не було нічого такого, чого я не міг би сказати собі сам.

— Що, довкола жодної цікавої думки? — іронічно підняв брови Джиен.

Кай у відповідь невиразно пробурмотів щось собі під ніс, не знайшовши аргументів для продовження суперечки. Спроби дискрета докопатися до психологічної істини не драгували його, але й захоплення не викликали. Можливо, виною тому була щира цікавість в очах співрозмовника.

«А може, я просто обдовбався таблетками», — прокинувся заради в'їдливого докору внутрішній голос, але думка майнула й зникла під товщею байдужості.

— Ти сьогодні снідав?

— Відвали... будь ласка.

Джиен хмикнув та, ривком підвівшись на ноги, вийшов з кімнати. Емпат провів його поглядом і заплющив очі, відчуваючи, як провалюється в темну глибоку яму. Тепер нічого не заважало йому зникнути.



Онімиле стегно вимогливо занило, висмикуючи зі сну. Кай мляво ворухнувся в спробі зайняти зручніше положення. Важкість із коліна нікуди не зникла, і він неохоче підняв налиту чавуном голову. Джиен знову сидів на підлозі біля крісла, використовуючи його ногу замість подушки.

За вікном тьмяно світився ліхтар, його промені мерехтливими поцілунками виблискували на білому волоссі гостя. Чорне вугілля на коренях майже зникло — дискрет наполегливо витравлював природний колір. На правій брові виблискувало сріблясте кілечко, придбане лише кілька днів тому.

Кай простягнув руку, торкаючись жорстких пасом. Рівні й гладкі, вони ковзали між пальцями та не хотіли даватися в руки. Начебто поряд, але спробуй утримай. Джиен сонно зітхнув, й емпат квапливо відсмикнув долоню.

Щоб непомітно вибратися, довелося докласти чимало зусиль. Будити гостя Каю не хотілося. Присутність дискрета одночасно хвилювала й дратувала його. Емоції всередині то спалахували, то знову гасли, вони безперервно виснажували господаря самою своєю наявністю.

*«Він тут... знову поруч».*

*«Краще б він пішов».*

Емпат зачинився у ванній та за горловину здер футболку. По спині ніби провели крижаною рукою, і він квапливо сунув одяжину в і без того забиту пральну машинку. Дверцята рипнули й зі скрипом відчинилися знову. Із середини довгим язиком вивалилася штанина джинсів.

Кай відіпхнув її ногою і дотягнувся до кошика, у якому лежали чисті речі. Тобто колись лежали. Біля порожньої ємності валялася єдина чиста сорочка, до того ж страшенно

м'ята. Здається, саме в ній він уперше прийшов до Інституту. Емпат квапливо одягнувся: холод у ванній був чи не гірший за кімнатний.

Кай відкрутив воду, заповнюючи нічну тишу. Погляд уперся в завісу з рушників, яку він змайстрував, аби приховати своє віддзеркалення. Кай майже відчував, як з іншого боку на нього дивиться... воно. Та спотворена частина, якої він відчайдушно хотів позбутися.

Приміщення поступово заповнилося гарячою парою, перетворюючи повітря на вогкий туман. Емпат простягнув руку й одним рухом зірвав імпровізований захист, що ховав від нього власне віддзеркалення. Рушники м'яко шльопнулися в умивальник, стрімко вбираючи вологу.

Запітніла поверхня дзеркала відобразила лише невиразну пляму замість голови. Пальці невагомо торкнулися скляної гладіні, витираючи пару. Неприродний блакитний колір миттєво привернув увагу. З огидою скривившись, Кай прикрив ліве око. Як порівняти зі своїм покаліченим «побратимом» бурштинова райдужка справа здавалася тьмяною і несправжньою.

Ін'єкція в'їлася міцно й надійно, не залишаючи шансу на те, що ефект із часом зникне. Навпаки. Спочатку блакиті зяяла неоднорідними плямами, але поступово перетворила око на свою контрастну копію.

«Виродок», — підтакнув внутрішнім роздумам голос батька.

У вухах почав наростати дзвін, у якому ледве можна було розрізнити високий жіночий крик. Боячись поринути в спогади, емпат нервово смикнув кран, перетворюючи потік окропу на крижаний струмок. Потилицю обпалило холодом, зате й звуки миттєво зникли.

Кай виринув з-під імпровізованого душу лише за хвилину, коли потилицю почало ломити від холоду. В намаганнях прибрати пасма з обличчя він ледве не видер жмут волосся. Вічно стягнуте гумкою, воно намертво сплуталося і було схоже на кінський хвіст, що побував у реп'яхах.

Пасма на потилиці так сильно сплелися між собою, що Кай повністю ув'язнув у них пальцями. Він роздратовано відкинув вбік напівпорожню банку шампуню та спробував знайти гребінець. Чорт знає, куди він подівся. Погляд ковзнув далі й завмер.



Іронічно хмикнувши, емпат простягнув руку та схопився за незручні ручки. Леза наосліп клацнули, відрізаючи непіддатливий шматок шевелюри. Хвостик неохоче поступався затупленій із часом сталі, прощально тріснула гумка. Іржаві пасма посипалися донизу та невагомо впали на мокрі рушники. Кай абияк зібрав їх до купи й стиснув долоню. Чомусь ніяк не вдавалося відірвати погляд від власних пальців, і він стояв так ще впродовж кількох хвилин.

Отямився він, тільки коли на вулиці засигналила автівка, змусивши його здригнутися. Близькість шосе раз у раз вгризалася в ніч та не давала тиші надовго осісти в старому будинку.

Кай трохи здивовано провів рукою по незвично короткому волоссю на потилиці. Тепер хвостик зібрати вийде хіба що як пальмочку на маківці. Пасма впали на очі, остаточно звільнені від гніту гумки, з якого вони й так регулярно виривалися. Пальці з недовірою торкнулися скляної поверхні, перевіряючи реальність власного віддзеркалення. Воно відповіло йому злим зацькованим поглядом.

Емпат з такою люттю жбурнув ножиці, що ті вдарилися об стіну, змітаючи з полиці якісь баночки. Здається, їх притягла Лейла, й так і не забрала після повернення додому.

Він полишив рушники валятися в умивальнику та вийшов до коридору. Дуже хотілося гримнути за собою дверима, але Кай якомога обережніше їх причинив. Усе, аби випадково не розбудити дискрета, бо сил відкривати рота й спілкуватися емпат не мав.

Старий паркет тихо поскрипував під ногами, але звичка ходити вдома майже навщипиньки й тут добре спрацювала. Прокравшись на кухню, Кай здивовано завмер і спробував протерти очі, аби переконатися, що він прокинувся та, крім ін'єкції, йому не вкололи галюциногенів.

Посуд дисципліновано вишикувався в ящиках, поблискуючи білою порцеляною. Умивальник припинив скидатися на археологічні розкопки. Сміття перемістилося в щільно зав'язані пакети, складені під стіною. Кава щезла з холодильника й з'явилася біля плити, запрошуючи скуштувати її. Фінальний штрих — вкрита серветкою тарілка на столі — остаточно dokonав Кая, викликавши бажання розбудити бісового дискрета й запитати, з якого дива він уявив себе місцевою службою порятунку для побутових нездар.

Обережно підійшовши ближче, він кінчиками пальців зірвав папір, розглядаючи незвану вечерю. Млинці. До того ж притягнув із собою продукти, у холодильнику ні чорта не було...

*«Клятий рятівник».*

Кай накинув серветку назад і відійшов до вікна, відчуваючи бажання втекти із власної квартири. Підсвідомо він відчував, що цей вчинок... значущий для нього. Десь у глибині, за хімічною завісою, це його зачепило. Та що там зачепило — відверто жажнуло. Емоції сплелися у величезний потворний вузол, не даючи розпізнати жодну з них. Можливо, він зрозумів би краще, якби не пив таблетки.

Якби не був відгородженим товстою стіною від впливу, який яскраво підсвічував будь-яку емоцію.

Емпат схопився за скроні й похитав головою, ніби справді сподівався витрусити кашу з думок. Рішуче відчинивши шафку, він очікувано натрапив на знайому баночку. Пігулки схвально брязкали об пластик, заспокоюючи одним цим звуком. Відганяючи думку, що це не заспокійливе, він ковтнув кілька штук.

Кай ненавидів їх і водночас не міг без них жити.

Він хотів було повернутися до кімнати, але совість кольнула в грудях, нагадуючи про дещо. Голоду емпат не відчував, хоча живіт відчутно нив. Майже не жуючи, він проковтнув один млинець, вважаючи свій обов'язок виконаним, а шану чужій праці відданою. Втома через таку насичену ніч осідала на плечі, придушуючи важкою долонею до підлоги.

Але, щоб лягти на імпровізовану постіль, доведеться повернутися до дискрета.

Ліжко з віддаленої кімнати довелося викинути, старі дошки не витримали й продавилися, місцями розламавшись навпіл. Тож спальне місце залишилося тільки у вигляді купи пледів, які колись насилу запхнулися в стару пралку, чим остаточно скособочили її дверцята.

І ламала, і лагодила пралку Іріне кілька тижнів тому. Обличчя кінестетниці одночасно червоніло від конфузу й сяяло з гордоців за успішні ремонтні роботи. Щоправда, вона однаково спробувала прикрити машинку собою, побачивши господаря квартири і його невдоволене обличчя. Біля її ніг провокаційно валявся моток синьої ізострічки.

Після зустрічі з Ханною Кай тиждень провів у шпиталі, де більше пручався і брикався, а також успішно ігнорував усі вказівки лікарів. Та й допомогти йому там нічим не могли: ін'єкція вивелася з організму емпата, залишивши пацієнтові лише блакитну райдужку й глуху відмову від впливу. А ще регулярне подразнення в оці й нову полицю в аптечці: цього разу з протизапальними краплями.

За цей тиждень група встигла привести квартиру до ладу, переправши й вимивши речі, що вижили під час ремонту, а заразом викинувши відвертий мотлох. Тобто майже все. Урочисто передавши йому житло, інсайдери нарешті розповзлися своїми кімнатами в гуртожитку, делікатно залишивши його на самоті. Занадто красномовним було повернення емпата: той ледь знайшов у собі сили привітатись і одразу забився в одну з кімнат, не в змозі когось бачити.

Сам собі він скидався не просто на перегорілу лампочку, а на грудку розчавленого скла.

Про події тієї ночі одnogрупники довідалися від дискрета, Кай не хотів знову згадувати свою сутичку зі Змігродською. Коли за ним приїхав Джиен, він відчайдушно вчепився в нього й сидів так до приїзду інспекторки.

Принаймні емпат старанно глушив усі інші спогади з того вечора.

Потім почалася метушня, лікарня, нескінченні розмови й обстеження. Жодних слідів Ханни так і не знайшли, офіційно вона вважалася безвісти зниклою.

І Каю дуже хотілося б знати, коли вона знову з'явиться.

Дискрет мирно спав на тому самому місці, цього разу замість подушки використовуючи сидіння крісла. Кай обережно підійшов ближче, намагаючись не видати себе. Обличчя Джиена, приховане темрявою, навіть уві сні здавалося нереалістично спокійним.

Він тягався сюди раз на три дні, чітко визначивши графік, і начебто давав морально підготуватися до свого візиту. Це справді заспокоювало, адже несподівані дзвінки у двері змушували Кая завмерти, підкрастися до входу, оцінюючи у вічко гостя, і лише потім (але не факт!) відчинити. Власне, після одного неочікуваного візиту він і обірвав клятий дріт. А з іншого боку, навіть такі відвідування дискрета болуче розривали похмурий, але звичний перебіг днів.

Насилу втримавшись від дивного бажання штовхнути гостя, Кай присів поруч, залишивши між ними точно відміряний сантиметр. Здавалося, тепло чужого тіла однаково шириться повітрям, легкими пір'їнками торкається шкіри.

За два тижні емпату доведеться повернутися до Інституту. Він і так насилу вибив це відтермінування, виконуючи лише письмові роботи, й наплював на індивідуальні заняття, пообіцявши потім відвідувати їх у подвоєній кількості. Якщо він нічого не змінить — його просто не допустять до іспитів. А взимку має розпочатися групова практика...

Простір навколо повільно плив, хімічна ріка заколисувала й занурювала в сон. Кай прикрив очі, відчуваючи, як підлогою повзе протяг та обвиває крижаним тільцем голі стопи. Але вставати в пошуках пледа чи шарпеток він не збирався. Голова мимоволі схилилася вбік, й емпат відчув, як завалюється на Джиена. Сил сісти рівно не було, крім того, дискрет здавався таким теплим, що змерзлого Кая притягувало до нього, наче магнітом.

По плечу ковзнула гаряча рука, і плавне падіння продовжалося. Тепер вони лежали на підлозі, тісно притиснувшись один до одного. Кай відчував спиною живіт Джиена, холод неохоче відступав, з останніх сил чіпляючись за кінчики пальців. Відблиски ліхтаря перекрила долоня дискрета, пальці невагомо торкнулися волосся та завмерли біля самого обличчя.

Емпат хотів був відштовхнути його, але кімната дедалі стрімкіше крутилася, занурюючи його в нудотну сонливість. У грудях лякливо мерехтів теплий вогник, готовий от-от померкнути, лишивши по собі звичну спустошеність. Кай чи не вперше не став його гасити й ледь чутно видихнув:

— Джи?..

Залишок фрази й можливу відповідь накрило туманом. Емпат не розумів, де перебуває, свідомість несло в каламутному потоці думок. Підлога під ним дедалі сильніше розгойдувалася, створюючи відчуття нескінченного падіння. Хотілося вхопитися за щось, але рука лише марно смикалася, а пальці чіплялися за порожнечу. Повітря в кімнаті стрімко закінчувалося.

Насилу розплющивши очі, Кай спробував сфокусувати погляд. Предмети навколо знущально похитувалися, пускаючись у танок. До горла підступила нудота, застережливо

стискаючи його. Емпат схопився так різко, що мало не впав, ледь утримавши рівновагу. З плечей зіслизнула гаряча рука, і в спину долинув здивований оклик:

— Каю?

Емпат ледве встиг добігти до ванної кімнати й болісно рухнути на коліна, перш ніж його вивернуло. Відшукавши кнопку зливу онімілою рукою, він чимдуж вдавив її, спостерігаючи за потоками води. Голова паморочилась так, ніби Кай одним махом випив пляшку горілки. Думки панічно стрибали, плуталися та підсовували спогади місячної давності. Саме тоді він востаннє вживав алкоголь.

У коридорі спалахнуло світло, більше додавши контрастних тіней, ніж освітивши ванну кімнату. Кроки завмерли біля самого порога, і Кай насилу обернувся. Вставати й поготів вертатися до кімнати він поки не ризикував.

— Усе нормально. Іди.

— Та я бачу, — скептично відповів Джиен, сідаючи поруч на край ванної.

— Напевно, останні декілька таблеток були зайвими, — заспокійливо повідомив емпат, притуляючись плечем до прохолодної сталі.

Піднятися до умивальника він був не в змозі, тремтливі руки ледве впоралися з краном у ванні. Крижана вода уявлялася йому божественним нектаром — як влита всередину, так і проточна зовні. Здавалося, розпалена шкіра зараз зашипить, утворюючи пару. По стриженій потилиці ковзнула рука дискрета, і Джиен кинув прозорливий погляд у бік ножиць на підлозі.

— Креативно. Але шкода.

— Відросте, — байдуже смикнув плечем Кай, усе ще не відлипаючи від крана із живильною вологою. Його так трясло, що він уже кілька разів ударився об нього чолом.

— Тобі варто злізти із цих пігулок.

— Варто, — невиразно підтакнув емпат, заплющуючи очі й слухаючи тільки шум води.

— Я серйозно, Каю.

Рука Джиена пірнула під струмінь води, вихоплюючи обличчя співрозмовника й повертаючи до себе. Емпат спантелено моргнув, фокусуючись та намагаючись зосередитись. Поки дискрет і далі говорив, Кай відчужено дивився на його губи, ніби намагаючись за їхніми рухами прочитати слова.

— Ти мене чуєш?

Чесно похитавши головою, емпат, не закручуючи крана, спробував сповзти на підлогу. Запаморочення не вгамовувалося, і далі розгойдуючи квартиру, наче корабель під час шторму. Лягти здавалося зараз найкращим рішенням. Але бажано недалеко від ванної кімнати.

Шум води припинився. Кая ривком підняло на ноги, і він злякано вчепився за плече дискрета та буквально повиснув на ньому. Те, що відбувалося, здалося йому надто абсурдним, і він істерично хихикнув.

— Припини зі мною вовтузитися. Не здохну я від передозу. А навіть якщо й здохну... ох, — закінчити фразу емпат не встиг, відчувши, як чужі пальці жорстко вп'ялися в ребра. Джиен безцеремонно притягнув його до кімнати, поки підопічний більше спотикався, аніж йшов.

— Здихати зручніше в ліжку.

— Здихати краще на самоті, — незгідно промимрив Кай.

Скручений замість подушки плед врізався в потилицю, вибиваючи всі думки. Нудота знову небезпечно колихнулася біля самого горла й неохоче відступила, нагадуючи йому океанський відплив. Такий само блискавичний і непередбачуваний для нього.

— Чудово. Або ти міняєш таблетки, або я регулярно заважатиму тобі здохнути, — долинуло до свідомості. — Гарзд?

— Добре... Тільки припини хитати тут усе... — пробурмотів Кай.

Тихий смішок уже не висмикнув його із чергового забуття. Під закритими повіками миготіли невиразні спалахи, але емпата вони цілком влаштували. У них неможливо було впізнати жодного образу.